

Історія кохання: роман

КУПИТИ

Про книгу

Він - Олівер Барретт IV, багатий спортсмен із консервативної американської сім'ї на шляху до Гарварду та кар'єри юриста. Вона - Дженні Кавіллері, дотепна красуня, донька бідного італійського емігранта, яка вивчає музику в Редкліффі. Протилежності майже в усьому. Але вони закохалися...

ЕРІК СІГАЛ

БЕСТСЕЛЕР №1 ЗА ВЕРСІЄЮ *NEW YORK TIMES*
У СВІТІ ПРОДАНО ПОНАД 21 МІЛЬЙОН ПРИМІРНИКІВ

ІСТОРІЯ КОХАННЯ

КОХАННЯ — ЦЕ КОЛИ НІ ПРО ЩО НЕ ШКОДУЄШ.

ЕРІК СІГАЛ

ІСТОРІЯ
КОХАННЯ

Сігал Е.
Історія кохання : роман / Е. Сігал ; пер. з англ. М. Пінчевського і О. Тереха. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2025. — 136 с.

ISBN 978-966-10-2149-4

Erich Segal. Love Story
Copyright © Karen Segal 1970
Copyright © Karen Segal 1970

© Богдана Пінчевська, спадкоємець, 2024

© Юрій Терех, Оксана Вілсон, спадкоємці, 2024

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

Він — Олівер Берретт IV, багатий спортсмен із консервативної американської сім'ї, який навчається у Гарварді та мріє про кар'єру юриста.

Вона — Дженні Кавіллері, дотепна красуня, донька бідного італійського емігранта, яка вивчає музику в Редкліффі. Протилежності майже в усьому. Але вони закохалися...

Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.

1

Жила собі дівчина. Дожила до двадцяти п'яти років і померла. Що кажуть у таких випадках?

Що була вона вродлива. І розумна. Що любила Моцарта, Баха, бітлів. І мене. Якось, коли вона звалила в одну купу цих світочів музики й вашого покірного слугу, я спитав, за яким усе-таки принципом мають розподілятися її лаври, й вона, всміхнувшись, відказала: «За алфавітним». Я тоді, пригадую, теж усміхнувся. А тепер — сиджу й гадаю: а як, власне, мене в тому списку було записано? Якщо на ім'я, то я стояв за Моцартом. Якщо ж на прізвище — то десь між Бахом та бітлами. І так і так виходить не перше місце, й це чомусь страшенно мене гризе: я ж бо звик скрізь бути першим. Гени, фамільна спадковість!

На останньому курсі я взяв собі за звичку працювати в бібліотеці Редкліфа¹. Не тільки через те, що там є на кого — і на що! — подивитись (і я таки дивився й задивлявся), а передусім тому, що в цій бібліотеці стояла справжня тиша, мене там ніхто не знав і від роботи не відривав, та й одержати книжку з фонду обов'язкової літератури було легше.

А втім, як водиться у нас у Гарварді, за день до заліку з історії я ще не тримав у руках жодної книжки з обов'язкового списку. Отож, зайшовши до бібліотеки, я пішов просто до видачі, з наміром узяти один-єдиний том, який, сподівався, і вивезе мене завтра. На видачі чергували двоє дівчат. Одна висока — з тих, що грають у теніс і в усякі інші ігри. Друга — в окулярах, учена мишка. Я обрав чотириогого Гризуна Науки.

— Дайте мені «Пізнє середньовіччя».

Вона скоса глянула на мене:

— Хіба у вас немає бібліотеки?

— Наскільки мені відомо, студенти Гарварда мають право користуватися вашою бібліотекою.

— Ви мені про закон, містере Шпаргалето, а я вам — про етику. У вас у Гарварді — п'ять мільйонів книжок. А у нас тут — злиденні кілька тисяч.

Ото ще надлюдина в спідниці. Це з тих, мабуть, що вважають: якщо студенток у Редкліффі вп'ятеро більше, ніж студентів у Гарварді, то це означає, що дівчата вп'ятеро розумніші від хлопців. За інших обставин я залюбки позбиткувався б з неї — я це вмію, — але сьогодні мені дозарізу потрібна була та клята книженція.

— Слухайте, мені дуже потрібна та клята книженція.

— Чи не можна без вульгарностей, містере Шпаргалето?

— Чого це ви охрестили мене Шпаргалето?

— Того, що вигляд у вас такий: багатий, та дурний, — відповіла вона, знімаючи окуляри.

— От і не вгадали. Я бідний, але розумний.

— Це я бідна і розумна, містере Шпаргалето. А ви — ні.

Вона виключно дивилася на мене своїми карими очима. Ну гаразд, оте «багатий» я б іще проковтнув, але за «дурного» спуску не дам, і гарні очі тебе не виручать.

— Який це йолоп сказав, що ви розумна? — питаю.

— Я сама знаю. От з вами я, приміром, і кави за одним столом не пила б.

— А я вас ніколи й не запросив би.

— От вам і доказ, — зраділа вона, — доказ того, що ви дурний.

Знаєте, чому я запросив її на каву? З чисто егоїстичних міркувань. Скапітулювавши в останню мить — тобто удавши раптом, що чашка кави в її товаристві стала моєю найзаповітнішою мрією, — я одержав «Пізнє середньовіччя». А що чергувала вона до закриття бібліотеки, то я встиг завчити кілька абзаців про послаблення церковного й посилення світського впливу на королівську владу наприкінці одинадцятого століття. За свою відповідь на запитання я одержав «відмінно» з мінусом і, до речі, таку саму оцінку я дав ніжкам Дженні, коли вона вперше вийшла з-за бібліотекарського столу. А от її вбрання не викликало в мене захвату; як на мій смак, воно було аж надто богемне. Передусім індіанська торба, що правила їй за сумку. На щас-

тя, я не дав волі язичку: виявилося, що та сумка — плід її власної творчої фантазії.

Ми пішли до дешевого ресторану «Ліліпут», розташованого поблизу бібліотеки. Всупереч назві, туди пускають не тільки маленьких чоловічків. Я замовив дві кави й шоколадне тістечко з морозивом (для неї).

— Мене звуть Дженніфер Кавіллері, — сказала вона. — Я американка італійського походження.

Невже вона думає, що я сам не здогадався б?

— Спеціалізуюся з музики, — додала потім.

— А мене звуть Олівер, — відрекомендувався я.

— Це ім'я чи прізвище?

— Ім'я, — відповів я, а тоді признався, що прізвище моє — Берретт.

— Пишеться так само, як прізвище поетеси²? — жваво поцікавилася вона.

— Так само, — підтвердив я. — Тільки ми з нею не родичі.

Запала мовчанка, і я в думці подякував їй за те, що не почув од неї знайомого й остогидлого: «Отже, так само, як назва корпусу?». Бо така вже мені випала доля — бути родичем отого типа, що збудував Корпус Берретта, найбільшу й найпотворнішу споруду на території Гарвардського університету, колосальний пам'ятник багатству, марнославству й безпардонному гарвардському снобізму моєї родини.

Дженні надовго припинила. Чому? Невже нам більше нема про що розмовляти? Чи, може, вона втратила до мене інтерес через те, що я — не родич, а тільки однофамілець поетеси? Сидить собі, дивиться на мене й ледь помітно всміхається.

Щоб якось заповнити паузу, я погортав її зошити. Почерк дивний — маленькі загострені буквочки, великих літер немає зовсім (чи не ставить вона себе, часом, на одну дошку з е. е. камінгсом³?). А курси лекцій слухає такі, що на них простий смертний і не потикається: «Порівняльне літературознавство-105», «Музика-150», «Музика-201»...

— Музика-201? Це, здається, з програми випускного курсу?

Вона ствердно кивнула, не стримавши гордовитої усмішки.

— Поліфонія ренесансної доби.

— А що таке поліфонія?

— Із сексом — ніякого зв'язку, містере Шпаргалето.

А я все це терплю. Невже вона не читає «Крімзн»⁴? Невже не знає, з ким розмовляє?

— Слухайте, ви знаєте, з ким розмовляєте?

— Авжеж, — і в очах — глум. — Ви — власник Корпусу Берретта.

Ні, вона таки не знає, хто я такий.

— А от і не власник. То мій розумаха-прадід міг бути власником, але подарував корпус Гарварду.

— Подарував, щоб його правнука, дарма що він ніякий не розумаха, без усяких перепон прийняли в студенти?

Ну, знаєте, це вже занадто.

— Дженні, якщо ви маєте мене за нікчому, навіщо було запрошуватися на чашку кави?

Вона подивилася мені просто в очі, усміхнулась і відповіла:

— Ви гарно скроєні.

Справжній переможець — той, хто вміє гідно програвати. Це не парадокс. І ніде так не вміють обертати програш на перемогу, як у Гарварді.

«Тепер ти зрозумів, що таке невезуха, Берретте? Грали ви класно, та коли вже не щастить, то не щастить».

«Ет, я радий, що ви нарешті виграли. Вам перемога потрібна була більше, ніж нам. Що б ви робили, якби програли?»

Але слова — словами, а чистий виграш, звісно, краще. Надто коли гол забито в останню хвилину матчу. Прощаючись із Дженні біля дверей її гуртожитку, я думав не про поразку, а про перемогу над цією кусючкою.

— Послухайте, ви, кусючко, в п'ятницю у нас відбудеться хокейний матч із Дартмутом.

— То й що?

— Приходьте. Я вас запрошую.

Вона продемонструвала типово редкліффське ставлення до спорту.

— Чого я там не бачила — на вашому хокеї?

Я недбало відповів:

— Мене. Я гратиму в тому матчі.

Поки я чекав на її відповідь, мені здавалося, ніби я чую, як падає сніг.

— За кого? — нарешті спитала вона.

---

¹ Приватний жіночий коледж у Кембриджі, штат Массачусетс, у тому ж місті розташований і Гарвардський університет, професура якого викладає і в Редкліффі.

² Мається на увазі англійська поетеса Елізабет Берретт-Браунінг (1806–1861).

³ Американський поет-модерніст. Не визнає великих літер.

⁴ «Яскраво-червоний» — назва газети Гарвардського університету (його традиційний колір).

2

Олівер Берретт IV

Іпсвіч, Массачусетс

20 років

Спеціальність: суспільствознавство

Успішність: занесений до Списку пошани деканату за успіхи у навчанні 1961, 1962, 1963 рр.

Участь у Першій збірній хокейній команді: 1962, 1963 рр.

Обраний фах: юриспруденція

Рік навчання: випускний

Зріст: 5 футів 11 дюймів

Вага: 185 фунтів.

Дженні вже, мабуть, прочитала мої дані в програмці. Я тричі нагадував Віку Клемену, менеджеру нашої команди: програмка мусить бути у неї в руках.

— Господи, Берретте, можна подумати, що ти вперше в житті закохався!

— Прикуси язика, Віку, поки його тобі не вкоротили.

Під час розминки на льоду я не те, що не помахав рукою — навіть не глянув у її бік. А проте в мене було таке враження, ніби вона весь час відчувала на собі мій погляд. Цікаво, чи зняла вона окуляри, коли виконували державний гімн з поваги до національного прапора, чи так і просиділа, не зводячи з мене очей?

В середині другого періоду ми перегравали дартмутців за рахунку 0:0. Цебто ми вдвох з Дейві Джонсоном уже пристрілялися до їхніх воріт і мали от-от вгатити шайбу в сітку. Зелені⁵, видно, відчули це й стали зловживати силовими прийомами. Певно, вирішили відкрити рахунок зламанним кісткам, перш аніж ми відкрили рахунок голам. Уболівальники вже навісніли, жадаючи крові. У хокеї це не фігуральний вираз: тут публіці подавай або кров, або гол. Дбаючи про свою репутацію, я не відмовляв їй ні в тому, ні в тому.

Ел Реддінг, центральний нападаючий дартмутців, прорвався в нашу зону, я блокував його корпусом, одібрав шайбу й повів її низом. Ліворуч ішов Дейві Джонсон, але я вирішив сам провести її до воріт, бо знав, що воротар зелених побоюється мене — я давав йому гарту ще тоді, коли він грав за Дірфілд. Ударити, однак, мені завадили двоє їхніх захисників — вони насіли на мене, і щоб не втратити шайбу, довелося пройти повз ворота. Там ми втрюх і застопорилися, тільки ключки грюкали по бортику й по ногах. У таких випадках тактика в мене одна: молотити щосили по всьому, що має колір противника. Десь між нашими ковзанами лежала шайба, але в ту мить нам було не до неї: ми гамселили один одного.

Суддя дав свисток.

— Дві хвилини штрафу!

Я озирнувся. Він показував пальцем на мене. Штраф? Мені? За віщо?

— Слухайте, що я такого зробив?

Він наче й не почув — обернувся до суддівського столу, гукнув: «Сьомий номер, дві хвилини» й помахав руками.

Я ще трошки покомизився, але так, для годиться. Публіка чекає від тебе протесту, хоч би яким явним було твоє порушення. Суддя нетерпляче відмахнувся від мене, і, обурено хитаючи головою, я поїхав на відсидку. Стукіт моїх ковзанів по дерев'яному настилу заглушило радіоповідомлення:

— Штраф гравцеві Гарварда Берретту. Дві хвилини за затримку.

Болільники затупотіли, хтось крикнув, що в суддів батьки не на тому місці, хтось додав, що вони й совість свою пропили. Я сидів, відсапуючись, утупившись очима в підлогу: не хотілося дивитись, як дартмутці, користуючись чисельною перевагою, давлять наших.

— І не соромно вам сидіти, коли ваші товариші грають?

Я впізнав голос Дженні, але вдав, ніби не чую, й загорлав разом з усіма:

— Гар-вард, впе-ред!

— Поясніть, чим ви завинили?

Як-не-як — вона була моя гостя, тож довелося обернутись і відповісти:

— Тим, що перестарався.

Тут я знов прикипів очима до поля, на якому наші на превелику силу відбивали атаки Ела Реддінга.

— Це не дуже ганебно?

— Дженні, будь ласка, дайте мені зосередитись!

— На чому?

— На тому, як я рахуватиму кістки паскуднику Елу Реддінгу!

Розмовляючи, я весь час дивився на поле: хай хлопці бачать, що я — з ними!

— Для вас не існує правил?

Я не зводив очей з нашої зони — вона аж кишіла зеленими. Господи, скоріше б туди! А Дженні тим часом не вгавала:

— Ви й мені коли-небудь «порахуєте кістки»?

Я відповів не озираючись:

— Якщо не замовкнете — зроблю це навіть тепер.

— То краще піду звідси. До побачення.

Коли я згодом оглянувся, її вже не було. Я підвівся, шукаючи її поглядом, але в цю мить почув, що відсідка скінчилася — й махнув через бар'єр на поле.

Публіка привітала мене радісним ревищем. «Бер-ретт, впе-ред! Наша бе-ре!» Хоч би де Дженні ховалася в ту мить, не чути скандування на мою честь вона не могла. Тож хай собі ховається.

А все ж таки — де вона?

Ел Реддінг ударив-таки — і як ударив! — але наш воротар відбив шайбу на Джіна Кенневея, а той відпасував її низом у мій бік. Розганяючись до неї, я дозволив собі скинути оком на трибуну — і побачив-таки Дженні.

Але наступної миті сидів на льоду.

Двоє зелених негідників з розгону врізалися в мене й збили з ніг. Ганьба! Господи, яка ганьба! Щоб Берретта посадили на сидниці! Я чув, як з горлянок тих, хто прийшов підтримати нас, вихопився стогін, як кровожерливі дартмутські уболівальники завели:

— Так їх! Отак їх! Бий по ногах їх!

Що подумає Дженні?

Дартмутці знову провели комбінацію коло наших воріт, і воротар знову відбив їхній удар. Кенневей послав шайбу Джонстонові, а той передав мені (я на той час уже підвівся). Публіка наче збожеволіла. Гол назрівав! Я прийняв шайбу й кинувся з нею до зони зелених. Двоє захисників виростали в мене перед очима.

— Давай, Олівере, давай! Постинай їм ключкою довбешки!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ